

HOTELDEBOTEL

Eugenius Quak

IN EEN

**Voormalig privédetective op de vlucht
voor justitie**

HOTEL

**Met een belangrijke mededeling van
Drs. Ing. L. Rotting**

E-Pulp Publishers

**Hoteldebotel in een hotel is een
uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2021 Eugenius Quak & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den
Boogaart
Plattegrond: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: Sharon Ang (Pixabay.com)
ISBN: 978-94-92715-51-7 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-56-2 (e-book)
NUR 331**

www.e-pulp.nl

I. - WAAR IK BEN

GRIJZE HAREN, TOUPETJES, ROLLATORS, rolstoelen en nog meer hulpstukken en andere strapsen! Om stapel van te worden! Je moet je voorstellen dat ik op een wiebelende kruk zit in de lobby van een zot hotel. De kruk staat in een verlaten hoek. Dat is maar goed ook, want ik heb alleen een zwembroek aan en ik wil zeker niet de aandacht trekken van het vrouwelijke schoon van dit etablissementje. Gemiddelde leeftijd: 90 jaar!

Tegenover mij is de receptie waar zo'n oude dame staat. Ze verwelkomt nieuwe gasten met een gezicht als een uitgedroogd, verschrompeld aardappeltje. De situatie is bedenkelijk, want buiten is het jachtseizoen geopend... en ik ben het haasje! Maar voor ik meer vertel over waar je mij tot voor kort kon vinden, en hoe ik er terecht kwam, doe ik er goed aan jouw

hersenkwabben op te lappen met historische informatie over mijn volstrekt unieke persoonlijkheid.

Mijn naam is Eugenius M. Quak, tot voor kort woonachtig in de bak. Ik werd daarin opgedoekt nadat ik als privédetective op geniale wijze mijn eerste moordzaak wist op te lossen. Ik stond aan het hoofd van het gerenommeerde EQPD, met vele speurneuzen op de loonlijst. Niet dat ik hen ooit onder ogen kreeg. Dat maakte ook niet uit, zolang ik ze maar bij mijn welvarende cliënt als kostenpost in rekening kon brengen. En dat was, als ik het me goed herinner, de reden waarom ik tussen vier muren werd gedouwd. Maar, en daar zul je het met mij over eens zijn, dat is altijd nog beter dan dat ik tussen zes plankjes was geëindigd.

Zoals mijn cliënt liever had gewild!

Die cliënt was niemand minder dan oud-minister Lourens Rotting. Hij vroeg me vast te stellen of zijn vrouw vreemdging of niet. Als hij nou vooraf in de spiegel had gekeken, was het antwoord op die bespottelijke vraag zó gevonden. Dacht ik. De enige inschattingsfout die ik in mijn bloemrijke bestaan maakte! De foielelijkerd had wél gekeken (één keer was genoeg), kende het antwoord dus al vóór hij trouwde, en dat had ik op mijn beurt moeten weten... me alert moeten maken.

Kortom, moeiteloos toonde ik aan dat zijn verrukkelijke vrouwtje Pippilotta werkelijk door alle mannen die haar pad kruisten werd begeerd, bemind en beknuffeld (als ze daartoe de kans kregen). Dat dit wonderschone schepseltje nu dood is, heeft de wereld

te danken aan haar jaloerse, sadistische man, die haar de dood indreef, al heeft hij zich nooit voor een rechter hoeven te verantwoorden. De tentakels van zijn macht als grootindustrieel reiken ver!

De wereld dacht dat ik veilig zat opgeborgen, maar ik zocht een uitweg. Want een bajesbaas was op de hand van mijn voormalige cliënt, at zelfs eruit, en hield me met zijn eigen hand in straffe afzondering en eenzaamheid. Er was niets om het leven mee te verhuppelen. Een regelrechte schending van mijn mensenrechten! Het enige wat mij werd toegestaan, was een boek uit de gevangenisbibliotheek. Het had als onderwerp de flora van bos en tuin (ik weet nu alles over aardappels, rozen, brandnetels en distels). Daar moest ik het jarenlang mee doen. Had ik dan geen rechten?

Uiteindelijk werd ik overgeplaatst naar de hoofdstad, naar een halfopen strafinrichting, waar ik ontdekte waarom een halfopen strafinrichting een halfopen strafinrichting wordt genoemd. Aan de voorkant propten ze me naar binnen, aan de achterkant glipte ik er weer uit. Zo mijn vrijheid tegemoet! En nu graaft politiecommissaris Van Konijnenburg het hele land af om mij op te snuffelen.

Je hebt hierover uiteraard alles in de krant kunnen lezen. Dan zul je je wel afgevraagd hebben waarom ik wegglipte, terwijl ik een paar weken later met grootmoedige instemming uit het hok had mogen fladderen. De reden is buitengewoon simpel: omdat ik geen zin had in de feestcommissie die bij de gevangenispoort voor mij klaar zou staan. Niet dat ik

geen zin heb in een feestje, maar de organisator stond me niet aan: mijn voormalige cliënt. Het zou eindigen in een ligbad dat hij speciaal voor mij liet maken en waarover je in mijn vorige boek kon lezen. Na ons meningsverschil (of, beter gezegd, rekeningsgeschil) beschouwt die verzuurde vent dat als een buitengewoon goede, hoe zal ik het noemen... oplossing? Dus nu heb ik niet alleen de politie op mijn hielen, maar ook Rottings rondreizende trawanten, zoals de verschrikkelijke schurk Twan Stouthart. Ik ruik al de geurloze geur van zwavelzuur (waarin hij me het allerliefst wil laten verdwijnen).

Terwijl ze buiten jacht op mij maakten, zocht ik mijn toevlucht in een hotel, waar mijn wervelende aankomst heel wat rokken deed opwaaien (waardoor spataders, steunkousen en zelfs een heuse, halfgevulde katheterzak in zicht kwamen).

De hierboven geschetste situatie speelde zich eigenlijk al weer drie dagen geleden af. Voor ik daarover meer vertel, zal ik eerst uitleggen hoe ik in dit seniele etablissementje, zittend op een wiebelige kruk, verstrikt raakte.

Hoewel het nieuws van mijn ontsnapping voor velen als een verrassing kwam, was het niet onvoorbereid. Dankzij mijn vele contacten in de onderwereld kende ik de snode plannen van Lourens Rotting. Het lukte mij een warmbloedige te vinden die mij wilde helpen. Daarom vertrok ik uit de inrichting en dook onder in de grootste havenstad van het land, waar een kameraad die ik nog kende uit een eerdere bajes-

periode mij onderdak aanbood in zijn flatje op drie hoog. Het was een perfecte ontsnapping, ware het niet dat een overijverige overbuurvrouw mijn intocht signaleerde. Kort na mijn aankomst tuitten mijn oren al van de sirenes! De politie bonkte op de deur, mijn hart bonkte in mijn keel, waarna mijn kameraad – om geen argwaan te wekken – zich genoodzaakt zag met de lange arm der wet mee te werken.

Hij showde zijn woning.

Geen zorg! Ik ben op zulke situaties ingesteld. Onmiddellijk knalde er een geniaal idee door mijn kop bij het zien van de grote koelkast in de keuken. Terwijl de agenten met hun inspectie begonnen, stapte ik zonder bedenkingen in de koeling en liet het deksel neerkomen. In het ijskoude duister hoorde ik hoe mijn vriend de agenten verzekerde dat zijn overbuurvrouw zich vergiste en dat hij niemand onderdak bood. Als die Quak daadwerkelijk het gebouw was binnengedrongen, zo delibereerde hij, dan kon hij alleen door een van de andere flatbewoners zijn ontvangen. Hij bood de agenten zelfs een borreltje aan, ze accepteerden zijn verklaring en vertrokken.

Ik kroop uit de koeling, stinkend naar... knoflooksmeerkaas! Had ik weer. Mijn kameraad bleek zijn hele wintervoorraad daarin te hebben gestouwd (van een vrachtwagen gevallen, beweerde hij). Ik stonk zo erg dat zelfs een verkouden parkiet me had kunnen opsuffelen! Kortom, naar buiten gaan was voorlopig geen optie.

Het gevaar was ook niet geweken. De politie liet zich misschien afwimpelen en vooral afpimpelen, dat

akelige overbuurvrouwtje niet. Dat mensje was er be-
slist van overtuigd dat ze mij had herkend van de foto
die op haar middeleeuwse beeldbuis was vertoond. De
hele dag keek ze verlangend uit het raam in de hoop
een glimp van mijn buitengewoon aantrekkelijke tro-
nie op te vangen. Noodgedwongen bleef ik binnen.

De flat werd mijn nieuwe gevangenis. De enige mo-
gelijkheid om te ontkomen, was het trappenhuis. Of
ik had lakens aan elkaar moeten knopen om aan de
achterzijde als een Tarzan – ahoeoeah! – te ontsnap-
pen. Maar de dagen van mijn acteurschap liggen ver
achter me en het stuntwerk liet ik ook toen liever aan
anderen over. Elke keer als ik snakte naar buiten-
licht, zag ik tussen de geraniums aan de overkant een
wilde bos grijs haar met roze strikjes erin. Sliep dat
loerende monstertje dan nooit? Door haar werden de
uren dagen.

De dagen weken.

De weken anderhalve maand.

Ondertussen hield ik kranten en tv in de gaten in de
hoop dat de aandacht van de politie zou verslappen.
Maar Van Konijnenburg, eens inspecteur maar in-
middels bevorderd tot commissaris, geeft nooit op. De
man kan nog geen moord oplossen, maar er zijn
dingen die hij wel goed kan. Hij kende mij uit de
periode die ik in “Gruwelijk is het huwelijk” heb
beschreven. Ik kon me verschuilen zoveel ik wilde,
maar hij zou blijven snuffelen en graven tot hij mijn
holletje had ontdekt.

Kortom, ik moest het land uit! Mijn kameraad re-
gelde mijn vertrek, waarvoor ik met flink wat poen

moest schuiven. Ik hoorde over een schattig vissersdorpje en een schipper die me naar de Canarische Eilanden zou varen, waar een ander schip me zou oppikken voor de verdere reis. We prikten een vertrekdatum. Op een kalender streepte ik de dagen tot mijn vertrek af.

Drie dagen voor de grote dag waande ik me veilig. Het was een buitengewoon hete ochtend in september en het was in de flat niet te harden. Daarom maakte ik een sprong van blijdschap toen er een taxi bij de overbuurvrouw stopte. De chauffeur laadde haar rollatorje in en deporteerde dat akelige, overrijverige overbuurvrouwje met al d'r roze strikjes erbij.

Kust veilig! Kust, hier kom ik!

Want op datzelfde moment nam ik mijn besluit. Ik wilde voor even aan mijn geïsoleerde bestaan ontsnappen, het leven verhuppelen. Ik was optimistisch gestemd. Er was zoveel tijd sinds mijn ontsnapping verstreken, dus wat kon mij nog overkomen? Voor de zekerheid deed ik de Sherlock Holmes' Verkleedtruc, plakte een valse baard op, leende een zwarte zwembroek overladen met roze d-a-m-e-s-l-i-p-a-f-d-r-u-k-k-e-n (ik spel het even, want je moet het niet te verwarren met d-a-m-e-s-s-l-i-p-a-f-d-r-u-k-k-e-n – ook dat zou pikant zijn – ik bedoelde namelijk kusjes, niet directoires) en een handdoek, en toog naar het strand.

Geluk is net een jojo. Soms zit het mee en zoef je vooruit alsof het leven geweldig is, soms is de rek eruit en knal je onherroepelijk terug. Aan het eind van die ochtend, bij het bereiken van de kust, lachte het geluk

mij toe. Nauwelijks had ik mijn kleren uitgetrokken, of ik hoorde een radio met het laatste nieuws uit de havenstad. Een arrestatieteam had een razzia gedaan in een flat, omdat men vermoedde dat de levensgevaarlijke crimineel Quak zich er schuilhield. Hij was er niet gespot. Uit de woorden van de nieuwslezeres herkende ik de flat van mijn trouwe makker. Ik zou meer hebben gehoord, als de eigenaar van de radio het apparaat niet op een muzieksender had gezet.

Ik bleef een uurtje liggen bakken, denken en piekeren. Ik kon niet meer terug: Van Konijnenburg zou me direct tegemoet huppen. Maar ik moest nog drie dagen wachten voor mijn aftocht. Van mij mocht het vlotter, maar pas op maandag vertrok mijn kotter. Na een uur luieren luisterde ik naar een andere radio, van een ijscoboer, die meer informatie over mijn inmiddels geruchtmakende ontsnapping uit de havenstad bracht.

Omdat het nauwelijks te verstaan was, sjokte ik naar de ijscoboer. Kon ik meteen een sorbetje scoren! Mijn aandacht focuste zich op de radiostem en de roddels die hij over mij de ether in slingerde, en vergat de wereld om mij heen, waardoor ik vlak voor de ijscotent tegen iemand opbotste.

Blote benen! De mooiste vrouw die ik in jaren had gezien!

Tenminste, dat dacht ik op dat ogenblik. Misschien dat ik na bijna negen jaar cel minder kieskeurig ben geworden – kun je nagaan hoe zwaar mijn gevangenschap was!

Ze was jong, lang en blond, goed van lijf en leden, en met zo'n push-up bikini die het fraaiste nog wat fraaier presenteerde. Even leek het alsof ik in de duizelingwekkende kloof tussen al dat fraais tuimelde. Toen keek ik op en zag haar magnifieke gezicht.

Ik zag eerst haar irritatie. Daarna snoof ze diep mijn geur op en klaarde dat fraaie smoeltje alleraardigst op, alsof mijn persoontje, zoals het natuurlijk hoort, grote indruk op haar maakte. Ze schoof haar zonnebril omhoog en showde een paar verrukkelijke kijkers. Met beide handen reikte ze naar mij... raakte me aan... streelde mijn armen. Haar gezicht kwam nabij.

Geen woord gelogen! Bloedmooie vrouw! Eén en al aandacht voor mij!

Nu gaat het gebeuren, dacht ik.

Haar mondje, met die zalige, rode lippen, zette zich in beweging... verzwolg me bijna. Haar greep verstevigde zich. Nu zou de actie komen. Mijn hartslag verdúbbelde.

'Eugenius Quak?'

'Eh, j-ja?' stotterde ik.

'Politie. Je staat onder arrest.'

Mijn hartslag verdriedubbelde!

Had ik weer. Was ik voor het eerst in jaren op het strand en raakte aan de praat met een heel charmante jongedame, bleek ze een agente te zijn... die me herkende!

De kennismaking had me lang genoeg geduurd. Ik rukte me los en zette het op een lopen.

Houd jij ook zo van achtervolgingen in films? Ben je zelfs een filmmaker, dan moet je nu naar de hoogste

staat van paraatheid, want ik zal in precieze details de achtervolging op strand, in zee en in de duinen zo exact mogelijk beschrijven. Als ik eraan terugdenk, bonkt mijn verviervoudigde hartslag alweer in mijn keel – geen woord gelogen! – want ik ontkwam op spectaculaire wijze.

Zoals je ook wel weet, als je je hersenkwabben hebt geactiveerd: ik heb mezelf beschreven als zittende op die wiebelige kruk in dat seniele hoteletablisementje. Om op adem te komen en terug te blikken. Kortom, ik ontsnapte!

De goede afloop was, als bij elke spannende achtervolging, vooraf allerminst zeker. De agente was jonger dan ik en deed in kracht en souplesse nauwelijks voor mij onder. Maar ik kan buitengewoon snel zijn. Als een zovende wervelwind. Je had me op het strand moeten zien. Het leek wel alsof ik trainde voor de Olympische Spelen. Ik verbrak zelfs het wereldrecord verspringen én hoogspringen.

Tegelijkertijd!

Met één sprong!

Dit was de benarde situatie: een verliefd stelletje blokkeerde mijn doorgang. Ik kon niet naar rechts, want daar klotste de eindeloze zee, en links achter me kleefde de agente me op de hielen. Met een aanloop zette ik me af en duikelde met duizelingwekkende vaart door de lucht, maakte daarbij vijf koprollen en een pirouette (zo voelde het in elk geval wel), en landde plusminus vijftig meter verderop (geen gelegenheid gehad het exact na te meten). Maar wat vooral indruk op de strandgasten maakte, gebeurde daarna.

Er zou een verbod moeten komen op het graven van strandkuilen dieper dan een meter. Na mijn landing leek die kuil wel een atoombomkrater. Maar, dat bracht ook geluk (de jojo schoot de goede kant op). Ik was voor even uit het zicht verdwenen en de agente rende door, met wanhoop op haar gezicht, spiedend om zich heen naar de knapste man van het strand.

Ik krabbelde overeind en spurte de andere kant op. Lang duurde mijn geluk niet. De agente riep de hulp in van de strandwacht. Had ik drie mensen achter me aan! Ik spetterde de zee in, rende door, dook daarna onder en zwom uit alle macht. Uit mijn vorige boek herinner je je vast nog wel dat ik een geboren waterrat ben. Maar dan alleen in zwembaden (vanwege het vrouwelijk, schaars geklede schoon dat daar vrijwel altijd is gegarandeerd). Helaas, de zee in West-Europa is in niets te vergelijken met de azuurblauwe tropische paradijzen op ons bolletje in het universum. Het is alsof je in een pot inkt duikt.

Tip voor hen die door de politie worden opgejaagd en ook in zee belanden: zodra je onder water bent, ziet niemand je meer. Dat is dé manier om te ontsnappen, want iedereen denkt dat je verder zwemt in dezelfde richting waarin je onderdook. Als je wilt ontkomen, moet je dat juist niet doen. In dat zoute vocht maak je een vlugge, scherpe bocht.

Ik was nauwelijks kopje onder of ik wijzigde mijn koers met negentig graden en trappelde zo hard ik kon. Het werkte perfect. Nou ja, bijna dan. Want, hoewel de zwemsport de enige sport is waaraan ik doe, heb ik aan niets een grotere hekel dan aan smerig

zeewater, en daarom kneep ik mijn ogen té stijf dicht. Opeens stootte ik met beide schouders tegen twee kolossale, onbeweeglijke objecten die mijn doorgang blokkeerden. Op dat moment dacht ik nog dat het twee palen van een zeewering waren, waar ik met mijn hoofd precies tussen klem zat. Daarom zette ik mijn handen en voeten op de bodem schrap en douwde mezelf omhoog. Ik wilde dat obstakel beklimmen en beslechten.

Dat pakte anders uit.

Mijn achterhoofd kwam in onzachte aanraking met iets.

Houd je vast, want dit is erg. Ik stootte namelijk op het kruis van een wijf met het lijf van een nijlpaard! Door de kracht van mijn opwaartse beweging verloor zij met een gil haar evenwicht, plonsde achterover en... verpletterde mij!

Nou ja, bijna in ieder geval.

Het geluk jojode even weer de goede kant op. Want door de enorme waterverplaatsing werd ik naar voren gestuwd en gleed onder haar vandaan. Ik sprong op en sprintte en spetterde naar het strand. Maar het geluk was alweer van korte duur, want haar gil alarmeerde mijn achtervolgers. Met een kleine voorsprong wriemelde ik me tussen de strandgasten door, klauterde de duinen op, en af, en op, en af, en kwam op de weg waarlangs de strandgasten hun bolides parkeerden. Het geluk koos opeens weer mijn kant. Want ik zag een cabrio die op het punt stond te vertrekken. Blote benen! Die charmante jongedame (blond natuurlijk) achter het stuur was een prettige

bijkomstigheid. Zonder om toestemming te vragen, sprong ik naast haar en riep dat ze op het pedaal moest trappen.

‘Gauw! Mijn oma ligt op sterven!’

Het zal wel mijn betrouwbare gezicht zijn geweest, want die jongedame gaf direct gas. We stoven weg (voor filmmakers: de stofwolk reikte tot vijftig meter hoog en was zeker tien kilometer lang). Een groot wonder eigenlijk dat ze meewerkte als je bedenkt dat mijn nepbaard door het zeewater half losgeweekt was en eenzijdige bungelde. Terwijl we vooruitschoten, duwde ik het haarstukje op z'n plek. Mijn brein werkte overuren. Waar moest ik naartoe? Ik kon niet terug naar mijn makker. Ik had wel de naam van het vissersdorp en de naam van de schipper die me uit het land zou smokkelen.

Op dat moment kreeg ik (zoals eigenlijk de hele tijd) een geniale ingeving. Ik zag in welke richting we reden. Ik herinnerde me ineens het hotel waarvan een tante van mij eigenaresse was en waar ik een tijdje in de keuken gewerkt had. Niet dat dát een succes was (er was een heel gedoe geweest over een soep die ik bereid had en die niet lekker genoeg zou zijn, een belachelijke reden voor een ontslag, toch? Maar dat was vijftien jaar geleden en waarschijnlijk allang vergeven en vergeten).

‘Waar is die oma?’ vroeg mijn charmante chauffeuse.

‘Strandhotel De Rode Haring!’

Nu de gedachte aan het hotel bij mij was opgekomen, herinnerde ik me veel meer aan de tijd dat ik

er gewerkt had. Het leek me de ideale schuilplaats voor de laatste dagen in mijn geboorteland, want in mijn geestesoog zag ik weer het verwarmde binnenbad en alle aantrekkelijke jongedames die er destijds logeerden. De gedachte was zo buitengewoon opwindend dat, als het mogelijk was geweest, mijn hartslag zich vervijfvoudigd zou hebben. Hier ging ik het leven verhuppelen!

Zo! Na deze uitleg weet je waar ik terecht kwam en hoe ik er verzeild raakte. Met piepende remmen had mijn charmante chauffeuse mij uit haar cabrio gelanceerd (ik was de gordel vergeten). Met een kunstige koprof landde ik op mijn beide blote benen.

Dat was nou de wervelende aankomst die heel wat rokken deed opwaaien. Het bleken de rokken van een stel oude wijven die juist hadden uitgecheckt en wachtten op hun taxi... Moest mij weer overkomen! Dacht deze verstokte rokkenjager onder te duiken te midden van het alleraangenaamste gezelschap, had het hotel zich intussen gespecialiseerd in stokoud en stokdoof! De aangebouwde vleugel waarin ooit het zwembad zich had bevonden, was omgetoverd in drie luxe kamers voor de minder valide gasten van het hotel.

En dat was nog niet alles.

Het hotel leek van buiten hetzelfde, maar van binnen was het onherkenbaar verminkt. Het gebouw was drempelloos, er was een lift in de hal, er waren verhoogde toiletten en overal handgrepen, antislipstroken en extra leuning. Buiten was zelfs een geasfalteerd

rolstoelpad door de duinen aangelegd, exclusief voor de gasten. Het lustoord van weleer was veranderd in het domein van uitvallende grijze haren, klapperende kunstgebitten, stinkende steunzolen en piepende rolators en rolstoelen. De meur van oude mensen was er zo sterk, dat ik me nog steeds afvraag hoe ik erin slaagde drie dagen lang mijn adem in te houden!

Zie je het voor je, terwijl ik in de hal van dat mausoleum zat te wachten? Ondertussen blikte ik onrustig naar de receptie. De oude dame met een gezicht als een uitgedroogd, verschrompeld aardappeltje was mijn tante Phlox. Ik had haar zowat vijftien jaar niet gezien en ze was bijna geen spatader veranderd, inclusief haar ontzagwekkende wiebelkont en bruin geverfde haren. Bij mijn binnenkomst had ze gezegd dat ik moest wachten, omdat een gast van het hotel eerst aan de beurt was. Het was vrijdag en daarom ontving ze een nieuwe lichting.

Had ze me herkend? Zou ze willen helpen? Ik durfde er niet op te rekenen, maar nu zou ik erachter komen. De gast liep naar buiten. Tante Phlox richtte haar blik op mijn gezicht, om daarna af te glijden naar mijn prachtige zwembroek (met de d-a-m-e-s-l-i-p-a-f-d-r-u-k-k-e-n), en haar gezicht verstrakte. Dat begon al goed! Wil je weten hoe het afliep, dan moet je verder bladeren en ontdek je welke verdere avonturen (waaronder een sappige moord) ik beleefde. Stel je in gedachten op bij de receptiebalie!